

**ICCRS
International Catholic
Charismatic Renewal
Service**

**Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale**

BULETINUL ICCRS

Anul XXXIII, Numărul 5

octombrie-decembrie 2007

In acest număr:

Ce face Domnul pentru și prin RCC: *Reflecțiile unui pionier*, de Kevin Ranaghan

- Relatare despre Primul Congres Pan-African din Ghana
- A doua ediție a Școlii pentru Rugăciunea de Vindecare
Benzi desenate: Laodicea, vinovată de mediocritate

FORMAREA LIDERILOR

40 de ani: curaj, RC! Laodicea: vinovată de mediocritate

Ce spune Duhul azi pentru ICCRS?

Ascultând continentele:

Asia-Oceania

Întrebări către ICCRS

Ce face Domnul pentru și prin RCC

Reflecțiile unui pionier

de Kevin Ranaghan

Reflectarea asupra lucrării extraordinare pe care Domnul a făcut-o în cei 40 de ani pe care i-a împlinit RCC, are nevoie de perspectivă. Amintirile pot fi selective. Gândul nostru ne poate duce la “marile evenimente”, cum ar fi conferința de la Roma din 1975, unde mii dintre noi au fost întâmpinați de Papa Paul al VI-lea în Bazilica Sf.Petru, atunci când noi am umplut acea clădire istorică cu cântul nostru în limbi, sau conferința ecumenică din Kansas City, la care peste 50.000 de oameni au plâns pentru “trupul sfărâmat al Domnului”. Suntem mișcați de amintirile slujirilor de vindecare atât de vaste și dramatice, de documentele de la conferințele episcopale, celebrările prezenței și puterii Domnului la Notre Dame, la Paray le Monial, în Kerala sau la Rio. Ne gândim la structurile de susținere și slujire ale Reînnoirii- la echipele de slujire, naționale și locale, la comitetele conferințelor, la susținătorii financiari ai buletinelor, revistelor, cărților, casetelor. Și la încurajarea continuă a Papei Ioan Paul al II-lea... de mare preț! Astăzi sunt peste 135 de milioane de romano-catolici în mai bine de 100 de țări, care au fost botezați în Duhul

Sfânt și care au început să exerseze darurile spirituale. Noi am făcut toate acestea și mai multe, în Cristos, prin puterea Duhului Sfânt..

Dar pentru a clarifica perspectiva noastră și pentru a înțelege și mai bine impactul pe care îl are RCC, merită să ne aducem aminte ce era viața noastră înainte ca Domnul nostru să decidă să inaugureze această reînnoire. Foarte puțini catolici au povestit apoi prietenilor și vecinilor despre Isus. Puțini au îndrăznit să se roage cu propriile cuvinte Domnului, sau să citească Scriptura fiind conștienți că le poate vorbi lor, în mod personal Cuvântul Lui Dumnezeu.

Și mai rar, au fost persoane care au avut credința să se roage pentru vindecare, sau aceia care s-au oprit pentru a-L întreba pe Tatăl care este voința Lui atunci când aveau de făcut o alegere, sau să se adune împreună cu alți creștini și să împărtășească din experiența lor zilnică de viață în Cristos, sau care au avut suficient curaj să meargă și să dea mărturie și să-i conducă și pe alții la Cristos, care să formeze grupuri de rugăciune, sau să decidă ca și laici să trăiască împreună în diverse forme de viață comunitară.

Una dintre primele îngrijorări ale autorităților bisericii (și ele continuă în ciuda dovezilor, a realităților) a fost aceea că botezul în Duhul Sfânt și carismele îi vor scoate pe catolici din Biserica Catolică și vor merge către penticostali sau către alte denominațiuni carismatice, sau să promoveze indiferentism ecumenic. Totuși, la baza reînnoirii, la începuturile ei, deseori am fost capabili să intrăm fără frică, ca și credincioși catolici în împărtășiri, dezbateri ecumenice. Mai mult, prin “puntea” reînnoirii, a început dialogul între Vatican și protestanții penticostali.

De la început, trei tipuri de oameni s-au implicat ; aceia care deja aveau o viață de credință și fapte serioase, dar care doreau mai mult o viață în Duhul Sfânt, acei catolici care practicau catolicismul la limita de jos, pentru care lumina credinței a devenit realitate, și aceia care părăsiseră Biserica sau nu făcuseră niciodată parte din viața Bisericii, care au avut o primă convertire puternică. Dovada copleșitoare pentru cele trei grupuri a fost aceea că marea majoritate au intrat mai profund în viața sacramentală a Bisericii, s-au apropiat mai mult de Maria și de sfinți, (nu ca modele distante, dar ca și prieteni vii în Cristos), și au devenit lucrători zeloși în evanghelizare și slujiri pentru cler și persoane religioase. Ba mai mult, pe lângă nenumăratele mărturii ale laicilor în slujba Bisericii, există mii de povestiri ale noilor vocații la preoție, diaconat și viață religioasă, și vocații ale clericilor și ale consacraților, vocații care erau în pericol, și care au fost salvate și restaurate prin acțiunea milostivă a Lui Dumnezeu prin intermediul Reînnoirii.

Este esențial să ne amintim atât ceea ce Dumnezeu a făcut, cât și ceea ce este atât de necesar să facă în Reînnoire și în viețile noastre de creștini catolici. Nostalgia după gloria trecutului apropiat este de înțeles, dar nici unul dintre noi nu ar dori vreodată să se reîntoarcă la viața sa, așa cum era ea înainte de reînnoire. Domnul ne-a încredințat nouă să ducem și să continuăm cu curaj, spre viitor, această reînnoire neterminată. Pentru a face acest lucru cu eficiență și pentru a-i conduce pe tineri spre puterea vieții în Duhul Sfânt, avem nevoie să respectăm libertatea pe care o avem în Cristos de a urma chemarea Lui Dumnezeu de a sluji Biserica prin această Reînnoire în diverse moduri, fie că lucrăm direct în cadrul Reînnoirii, fie în parohie sau dieceză, fie în încercarea de a forma o rețea de grupuri de rugăciune sau să ne implicăm în comunități internaționale. O nouă angajare pentru unitate ne va găsi oferind sprijin reciproc, afecțiune și respect dacă noi vom răspunde diferitelor noastre chemări. Comuniunea dintre noi, bazată pe dorința noastră împărtășită de a răspândi Botezul în Duhul Sfânt, necesită un

angajament de a trece prin dificultăți, căutând împreună înțelepciunea și planurile Lui Dumnezeu. Încă mai este nevoie de pionieri.

Dare de seamă asupra primului Congres Pan-African din Ghana

de Jean Pliya

La nașterea sa în august 2005, AFSCI (subcomitetul ICCRS pentru Africa) a avut ca primă misiune organizarea primului Congres Pan-African al RCC.

Acest congres a avut loc în Accra (Ghana) între 17-23 iulie 2007, pentru a comemora a 40-a aniversare a RCC și pentru a se ruga pentru Ghana care celebra a 50-a aniversare a independenței sale.

Primul Președinte al acestei țări, Dr. Kwame N'krumah a promovat unitatea Africii.

Misiunea unității pe care Isus Cristos a încredințat-o Bisericii Sale, se poate duce la bun sfârșit numai cu ajutorul Duhului Sfânt, într-o viziune a Africii ca familie a Lui Dumnezeu. Cu sprijinul Conferinței Episcopale din Ghana, Congresul Pan-African a fost organizat în cooperarea AFSCI cu RCC din Ghana. Dr. Bernard Asante a fost președintele comitetului de organizare.

Tema: „Africa, familia Lui Dumnezeu, râuri de apă vie vor curge din inima ta” (*In 7: 37-39*). Scopul a fost acela de a ne ruga pentru pace și unitate în Africa și să-L vestim pe Isus Cristos, fiul dreptății, oamenilor din Africa, prin intermediul bunăvoinței RCC.

Cca. 1.600 de participanți din 17 țări africane vorbitoare de limbă engleză sau franceză au frecventat cele trei activități planificate:

- exercițiile spirituale ale responsabililor între 18-20 iulie, cu o sesiune specială pentru tineri.
- conferința publică între 21-22 iulie
- consultări pentru a forma comitetul de conducere AFSCI.

Participanții au experimentat minunatele rugăciuni carismatice și învățături ale membrilor internaționali ai RCC.

Doamna Michelle Moran, președintele ICCRS și Dl. Jean Pliya, președintele AFSCI, au făcut o puternică chemare la unitate în numele Lui Dumnezeu (*Ez 37*).

Episcopul Ernest Kombo din Republica Congo a insistat pentru a face pocăință pentru diviziunile și războaiele tribale și naționale. După învățătura domnului Coovi Euloge din Benin, și cea a doamnei Deborah de Rosia din Caraibe, despre convertire, iertare și reconciliere, Duhul Sfânt a atins inimile tuturor. A fost inițiat un proces de reconciliere de către venerabilul fr. Emmanuel Tusime, vicepreședinte al AFSCI, care a atins profund oamenii și a condus la

reconcilierea dintre Uganda și Tanzania, dintre Africa și Europa. Ungerea Duhului de dragoste a rămas peste întreaga adunare.

Doamna Deborah de Rosia și domnul Pliya pe de o parte, dl. Oreste Pesare, directorul executiv al ICCRS-ului, și fr. Ernest Sievers consilier al AFSCI, pe de altă parte, au condus participanții la experimentarea unor dinamici spirituale cu rugăciuni de mijlocire, de vindecare interioară și de experimentare a forței Duhului Sfânt.

Congresul Pan-African a atins apogeul pe 21 și pe 22 iulie 2007, cu teme cum ar fi: ”Africa, familia Lui Dumnezeu, vino și bea-L pe Isus, apa cea vie” și “Să curgă apa cea vie din inimile voastre”.

Au fost deasemenea și puternice mărturii ale persoanelor vindecate, dar și rugăciune pentru un nou botez în Duhul Sfânt.

Preasfinția Sa Charles Gabriel Palmer Buckle, Arhiepiscop Mitropolit de Accra, ne-a arătat cu vehemență cum Africa, familia Lui Dumnezeu este continentul unde, pretutindeni, Biserica crește în mod special prin convertiri, prin vocații la preoție și la viața consacrată.

Mulțumită dinamismului evanghelizării, Duhul Sfânt va face din creștinii africani martori veritabili în întregul lor ambient unde trăiesc.

Pentru a materializa această adunare a unității africane, s-a construit un altar al păcii în Piața Independenței cu pietre aduse din toate națiunile care au fost reprezentate la Accra: pietrele vii unite de Isus, Piatra din capul unghiului, într-o splendidă Euharistie prezidată de Cardinalul Peter Kwadwo Appiah Turkson, primatul Ghanei. A fost o sărbătoare mare care a exprimat adaptarea celebrării liturgice la cultura africană.

Ședința pentru alegerea membrilor consiliului AFSCI și pentru definirea programului sau de activități ne-a reamintit viziunea pentru următorii 5 ani:

- un nou început pentru Africa
- binecuvântări abundente
- zel reînnoit pentru noua evanghelizare

Dumnezeu invită Africa să se unească în Isus prin puterea Duhului Sfânt și să dezvolte o relație sfântă cu Domnul pentru a aduce roade care să rămână.

Printre strategiile adoptate subliniem următoarele:

- împărtășirea resurselor între țările francofone și anglofone
- organizarea unui eveniment spiritual pan-african la fiecare 4 ani
- evanghelizarea tinerilor africani
- instituirea unui secretariat AFSCI cu salariați bilingvi care vor lucra cu normă întreagă alături de președinte

Noul comitet AFSCI este format din 12 membri, dintre care 3 fac parte din ICCRS (dl Pliya, dl Pesare și Fr. Tusime, plus un reprezentant al tinerilor africani și un preot consilier.

A doua conferință pan-africană va fi ținută în Camerun în 2011, iar congresul regional francofon, în Gabon, 2-9 august 2009. Congresul regional pentru Africa Centrală va fi ținut în Congo Brazaville în august 2008.

În concluzie, congresul pan-african a fost o mare sărbătoare carismatică a unității și a credinței, întărită de mobilizarea Bisericii ca Familie a lui Dumnezeu. Amin, Aleluia!

ICCRS prezintă:

Școala de Rugăciune de Vindecare, Francis și Judith McNutt – a doua ediție

Vă așteptăm!

ICCRS vă anunță cu bucurie că suntem în curs de a planifica o altă conferință cu Christian Ministries (Francis și Judith McNutt)

Prima conferință de șase zile a fost o reușită, cu 450 de participanți, incluzând 27 de preoți, astfel încât mulți dintre aceștia au dorit să revină la o altă asemenea conferință, care a schimbat viețile multor participanți. Vestea s-a răspândit, iar acum sunt și mai mulți doritori să participe, așa că sperăm să vă oferim din nou această minunată ocazie.

A doua conferință va merge mai în profunzime decât prima, deci cei care au participat deja anul acesta și pot reveni, vor avea roade de pe urma acestei experiențe. În același timp, îi încurajăm pe toți cei care nu au putut participa în aprilie să participe de data aceasta. Veți putea să participați pe deplin la eveniment chiar dacă nu ați fost la primul. Tema va fi: „Să devenim persoane transformate în Biserică prin puterea vindecătoare a lui Isus Cristos”

Data: 20-25 octombrie 2008

Locul: Jacksonville, Florida, SUA

Mai multe informații vor fi anunțate în următoarele buletine ICCRS.

Benzi desenate: Curaj, RC!

Laodiceea, vinovată de mediocritate

1. „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Dar pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, am să te vărs din gura Mea.

2. Tu îți zici: sunt plin de lucruri bune și nu duc lipsă de nimic. Tu nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, gol și orb.

3. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur purificat în foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu îi mustru și îi pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc; fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!

4. Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul Bisericilor” (cf Ap 3, 14-22)

FORMAREA LIDERILOR
Supliment al Buletinului ICCRS
Anul XIII, nr. 5/octombrie-decembrie 2007

40 de ani: RC prinde curaj!
Laodiceea: vinovată de a fi călduță
de Michelle Moran

CUPRINS

Legătura dintre materialism și complăcerea în sine însuși.

Credința călduță, cea mai rea formă de sărăcie spirituală

Mișcarea către credința perseverentă

Concluzionând seria de studiu a scrisorilor către cele șapte biserici din Asia Mică, în sfârșit ne întoarcem către Laodiceea. Există o paternitate comună în structura fiecărei scrisori, dar există, de asemenea, și câteva diferențe izbitoare. Este încurajator să observăm că nu este spus nimic rău Smirnei sau Filadelfiei dar este trist că nimic bun nu este spus Bisericii din Sardes și Laodiceea.

Legătura dintre materialism și complăcerea în sine însuși

Cele șapte biserici s-au confruntat cu trei probleme majore, falsa învățătură, persecuția și complăcerea. Este surprinzător că cele două biserici, Smirna și Filadelfia, care au experimentat persecuția, par să fie cele două care au cea mai puțină nevoie de îndreptare. Deci, poate că există ceva adevăr în declarația că „credința se dezvoltă în timpul încercărilor”. Evident, persecuția și oprimarea sunt rele, dar așa cum spune Sf. Paul: „unde s-a înmulțit păcatul a prisosit harul” (Rom 5,20). Deci, în timpurile de încercare ni se dă un har special. De asemenea, când suntem în situații dificile suntem mai dispuși să ne întoarcem spre Dumnezeu și să ne încredem pe deplin în El pentru că vorbind din punct de vedere uman nu vedem nici o soluție la problemele noastre.

În contrast, Biserica din Laodiceea a devenit încrezătoare în sine și mândră, spunând „sunt bogată, am făcut o avere și am tot ce vreau” (Ap. 3,17). Laodiceea a fost un centru affluent comercial și industrial producând îmbrăcăminte de lână. Avea o școală de medicină înfloritoare. Clar, orașul era bogat din punct de vedere material, și, fără îndoială, oamenii se simțeau confortabil. Totuși, într-un astfel de mediu este ușor ca credința să fie erodată și apoi oamenii să devină mediocri. Oamenii erau orbiți de autosuficiență. Au preferat mai degrabă să se încreadă în ei înșiși decât să se bazeze pe Dumnezeu pentru a-și satisface toate nevoile lor. Spre

deosebire de Biserica din Sardes, ei nu au falimentat spiritual din cauza păcatului, ci ei erau căldicei. Această imagine face aluzie la izvoarele cu apă termală de lângă Hierapolis care au devenit călduțe când curgeau către Laodiceea.

Domnul spune oamenilor „O, de-ai fi rece sau fierbinte! Astfel. Fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura mea!”. Într-un fel este mai ușor pentru oamenii care au devenit reci să se întoarcă la Dumnezeu prin căință. Uneori când totul pare a fi pierdut, poate apărea o oportunitate de căință adâncă. Putem vedea acest lucru în viața lui Petru. Credința lui s-a răcit din cauza fricii și acest lucru l-a dus până la a-l nega pe Domnul de trei ori, dar după ce Isus îl întreabă de trei ori dacă-l iubește (In 21,15), Petru merge să facă lucruri minunate.

Credința căldicică, cea mai rea formă de sărăcie spirituală

În Laodiceea exista oricum, una dintre cele mai rele forme de sărăcie spirituală: complăcerea. Nu poate exista nici o creștere reală spre maturitatea spirituală pentru aceia care au credință căldicică. Oricum, credința noastră este dinamică; deci dacă nu înaintăm în credință, vom începe treptat să pierdem teren și ne trezim că alunecăm înapoi. Credința căldicică nu ne susține în vremuri de îndoială, încercări, dificultăți sau persecuții. Poate din această cauză Domnul nu vrea să aibă nimic de-a face cu cei care au credință căldicică, amenințând să-i scuipe din gura sa!

Pot să văd multe asemănări între Biserica din Laodiceea și situația de astăzi din Europa. Papa Ioan Paul al II-lea a spus în „Ecclesia in Europa”: „cultura europeană dă impresia unei „apostazii tăcute” din partea oamenilor care au tot ce le trebuie și care trăiesc ca și cum Dumnezeu nu există!” (EE9).

Un pas spre aceasta se face atunci când comunitatea creștină permite să devină căldicică. Pe timpul verii am fost în câteva parohii din Anglia unde copiii făceau Prima Sf. Împărtășanie, au fost celebrări fastuoase incluzând mulți membrii ai familiei extinse. Bisericile erau pline. Totuși o dată celebrarea terminată, foarte puține din aceste familii vin la biserică regulat. Deseori o situație similară este la Botez și la Mir. Evident, nu trebuie să ne grăbim să judecăm, dar se pare că acești oameni au un fel de „credință de ocazie”. Clar, există ceva care îi atrage ca să facă copiii lor Prima Sf. Împărtășanie, dar ei nu au credința pentru a-i susține în angajamentul lor. Efectul care urmează este că avem în multe părți ale lumii o Biserică care este supra-sacramentalizată și sub-evanghelizată. Este ca și când ai clădi o casă solidă din cărămidă fără a săpa mai întâi și a face o fundație adecvată.

Domnul spune Bisericii din Laodiceea: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur purificat în foc, ca să te îmbogățești” (Ap 3,18). Aceasta este o invitație de a primi de la Domnul darul credinței perseverente (Evr 10,19-39). Aceasta este credința care ne va susține când lucrurile devin dificile.

Mișcarea către credința perseverentă

Sf. Petru vorbește despre aceasta când spune: „măcar că acum ar trebui să fiți triști, încercați fiind de multe feluri de ispite pentru puțină vreme, pentru ca credința voastră încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă și spre slavă și spre cinste, la arătarea lui Isus Cristos.” (1Pt 1,67). Pentru unii dintre noi creșterea în credință a fost un proces treptat. Poate am crescut într-o familie creștină în care credința noastră a crescut treptat și s-a schimbat de la a fi o credință moștenită de la părinții noștri în ceva ce am acceptat noi înșine. Alți oameni poate au recunoscut un timp când credința lor s-a schimbat de la o credință căldicică de ocazie specială sau de la o credință respectabilă de mers la biserică la o credință vie în Isus Cristos.

Fostul cardinal Basil Hume, Arhiepiscop de Westminster, cândva a descris lucrul acesta astfel: „Când Cristos trece de la a fi o cunoștință de duminică și devine un prieten de fiecare zi”. În realitate, desigur, Cristos nu se mișcă deloc, noi schimbăm relația noastră cu El. aceasta se întâmplă pe măsură ce noi începem să creștem în relație cu Domnul printr-o convertire profundă sau prin ceea ce Sf. Petru descrie ca „noua naștere” (1. Pt 1,3).

În Reînnoirea Carismatică credința noastră s-a trezit la viață prin botezul în Duhul Sfânt. Am experimentat ce înseamnă să-l cunoști pe Isus ca Dumnezeuul nostru personal și mântuitorul nostru. Acum noi avem responsabilitatea să împărțim acest dar prețios cu ceilalți. Harurile Reînnoirii sunt pentru Biserica întregă. Este nevoie să ne facem partea abilitând oamenii să treacă de la o credință căldicică la o credință dătătoare de viață care vine de la cunoașterea lui Isus într-un mod mult mai personal și mai intim. Domnul așteaptă cu răbdare să fie invitat mai deplin în viața fiecărei persoane. El spune Bisericii din Laodiceea: „Iată stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul meu și va deschide, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine.” (Ap 3,20).

Această invitație nu este doar pentru cei căldicei. Mulți dintre noi i-am deschis deja ușile lui Isus și l-am invitat înăuntru. Domnul este alături de noi și trebuie să fim siguri că îi dăm timp de calitate astfel încât credința noastră să se poată hrăni și să poată crește. Suntem, de asemenea, chemați să-i ajutăm pe ceilalți să răspundă invitației, astfel încât și ei să poată să se împărtășească din promisiunea că cei care vor fi învingători vor împărți tronul Domnului și vor sta lângă Tatăl. (Ap 3,21).

Întrebări pentru discuție:

1. Putem să identificăm semne de credință căldicică în viața noastră sau în viața grupului nostru de rugăciune?

2. Împărtășește orice exemplu din timpul când simțai că credința ta a fost încercată și cum ai fost capabil să depășești încercarea?

3. Citește Evrei 10,19-25 și notează câteva din caracteristicile credinței perseverente. Cum se aplică acestea la viața ta/la viața grupului de rugăciune?

„...Într-un fel este mai ușor pentru oamenii care au devenit reci să se întoarcă la Dumnezeu prin căință. Uneori când totul pare a fi pierdut, poate apărea o oportunitate de căință adâncă. Putem vedea acest lucru în viața lui Petru. Credința lui s-a răcit din cauza fricii și acest lucru l-a dus la a-l nega pe Domnul de trei ori, dar după ce Isus l-a întrebat de trei ori dacă îl iubește (In 21,15), Petru merge să facă lucruri minunate...”

„...În Reînnoirea Carismatică credința noastră s-a trezit la viață prin botezul în Duhul Sfânt. Am experimentat ce înseamnă să-l cunoști pe Isus ca Dumnezeuul nostru personal și mântuitorul nostru. Acum noi avem responsabilitatea să împărțim acest dar prețios cu ceilalți. Harurile Reînnoirii sunt pentru Biserica întregă. Este nevoie să ne facem partea, abilitând oamenii să treacă de la o credință căldicică la o credință dătătoare de viață care vine de la cunoașterea lui Isus într-un mod mult mai personal și mai intim...”

În atenția binevoitoare a cititorilor noștri

Suntem la sfârșitul anului 2007, un an minunat în care am celebrat a 40-a aniversare a RCC în Biserica Catolică.

Vă rugăm să ajutați Biroul ICCRS să împartă tot mai mult acest „dar al Duhului” pentru Biserică...

Ajutați Biroul ICCRS prin trimiterea contribuției voastre financiare. Fiecare mică donație va fi importantă! Vă rugăm să luați serios în considerație prezenta cerere.

Dumnezeu are nevoie de noi pentru a continua să construiască Împărăția „Duhului Sfânt” în lumea noastră.

Mulțumim mult,
Oreste Pesare,
Director

Ce spune Duhul RCC astăzi?
Ascultând continentele: Asia-Oceania
de Cyril John

În adresarea sa celei de-a șasea Adunări Plenare a Conferinței Asiatice a Episcopilor (CAE) de la Manila, Filipine, de pe 15 ianuarie 1995, Papa Ioan Paul al II-lea, considerat a fi marele profet al timpului nostru, a spus: „La fel cum în primul

mileniu, Crucea a fost plantată în solul Europei și în cel de-al doilea mileniu în America și în Africa, putem să ne rugăm ca în al treilea mileniu o mare recoltă de credință să fie culeasă în acest vast și vital continent (Asia)”. Papa a repetat aceleași cuvinte în Exortăția Post-sinodală, „Ecclesia in Asia”, semnată oficial de către el în New Delphi pe 6 noiembrie 1999. când am văzut dezvoltările fără precedent din Asia – Oceania și le-am corelat cu cuvintele profetice ale lui Ioan Paul al II-lea, le consider ca un fel de răspuns la rugăciunea Papei. Domnul pare să ne spună: „Sunt pe cale să fac un lucru nou; un lucru nou este pe cale să răsară, nu-l vedeți? (*Is* 43,18)”.

Datorită eforturilor lui Allan Panozza, după un lung timp de rugăciune și așteptare, s-a format subcomitetul ICCRS Asia-Oceania (ISAO) în decembrie 2006. Pentru întâlnirea inițială a liderilor cheie, am reușit să adunăm 42 de lideri din 14 țări. ISAO va fi responsabil pentru întărirea legăturii cu Reînnoirea din regiune, convoacă consultații și evenimente și de asemenea, va ajuta și va sprijini acele țări care au nevoie de ajutor și îndrumare. Oricum, întrucât are contacte cu grupuri din Reînnoire din 25 de țări din Asia și din 16 țări din Oceania, ISAO are o misiune provocatoare.

RCC a ajuns în Oceania precum și în Asia în anul 1969. Conform statisticilor adunate de ICCRS în anul 2000, erau 868 de grupuri de rugăciune în Oceania cu 4% catolici implicați în Reînnoire și 13.631 de grupuri de rugăciune în Asia cu 15% catolici implicați în RCC. În ceea ce privește implicarea catolicilor în Reînnoire, Asia este pe locul doi după America Latină unde un număr total de 16% dintre catolici sunt implicați în RCC.

Ceea ce am găsit a fost faptul că chiar încă de la începutul noului mileniu Asia-Oceania este în totalitate pusă la treabă pentru o reînviere spirituală cu câteva evenimente spirituale majore subliniate. Primul Congres Asiatic al Misiunii, care s-a centrat pe evanghelizare, a fost ținut în Tailanda între 18-22 octombrie 2006. Ziua Mondială a Tineretului, 2008, care va fi ținută în Sidney, Australia în mod semnificativ a ales tema „Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi și îmi veți fi mie martori.” (*Fapte* 1,8). Prima Conferință a liderilor RCC din Asia-Oceania a ISAO se va ține în Bogor, Indonezia între 14-18 septembrie 2008. Tema conferinței va fi: „RCC: născută ieri, trăind astăzi și crescând mâine”. ICCRS, pentru prima dată, planifică găzduirea Conferinței Internaționale a Liderilor din această regiune, în Kkhottongnae, Coreea de Sud, în iunie 2009. Nu sunt acestea semne clare ale unui val al Duhului Sfânt în regiunea Asia-Oceania?

Oamenii din Asia-Oceania sunt însetați de apa cea vie pe care doar Isus le-o poate da (cf *In* 4, 10-15). Reînnoirea în regiune trebuie, de aceea, să îndrăunească în eforturile sale de a îndeplini misiunea pe care a primit-o de la Domnul. În 40 de ani de Reînnoire simt Duhul Domnului cerându-ne să ne concentrăm pe următoarele arii cheie:

1. **Reconcilierea:** micșorarea treptată a grupurilor de rugăciune mari și vibrante, scăderea zelului și angajării în rândul liderilor, scăderea entuziasmului și declinul în folosirea carismelor sunt câteva puncte deranjante în Reînnoirea din regiune. Grupurile din regiune ar trebui să lucreze pentru a înlătura lipsa de unitate și neînțelegerile, resentimentele și amărăciunea, invidia și gelozia, competitivitatea și lipsa de supunere. Să facem eforturi reînnoite pentru a elimina neîncrederea și ostilitatea prin reconciliere.

2. **Unitatea:** este în planul lui Dumnezeu să existe diferite carisme, servicii și slujiri (*ICor 12, 4-6*) cu scopul de a ajunge la cât mai multe categorii de oameni posibil „în sezon și în afara sezonului”, într-o societate pluralistă cum este a noastră. Oricum, cel mai mare rod al Rusaliilor pe care Luca îl scoate în evidență, nu este vorbirea în limbi sau extazul, ci adunarea creștinilor în cea mai mare unitate pe care oamenii au văzut-o vreodată înainte. Sunt ferm convins ca RC va fi mai eficientă în vocația sa și în misiunea sa în Biserică și în lume când diferitele curente și expresii ale Reînnoirii fac unitate și lucrează împreună în iubire. Să renunțăm la elementele lipsei de unitate, la disensiunile interne, neîncredere și acuzații și „să ne îmbrăcăm cu iubire, care leagă totul împreună în armonie perfectă” (*Col 3,14*).

3. **Martori:** Asia a avut privilegiul să fie continentul unde s-a născut credința creștină și unde a fost proclamată pentru prima dată de către apostoli. Deși avem o Biserică prosperă în diferite părți ale Asiei și ale Oceaniei, suntem încă o „turmă mică” atât în continentul Australiei, cât și în Asia. Marea majoritate a populației din regiune nu a auzit încă Vestea cea Bună a lui Isus Cristos. Reînnoirea trebuie, de aceea, să-și unească toate resursele în proclamarea lui Isus, oamenilor din Asia și Oceania într-un teritoriu predominant multicultural, multi-lingvist și multi-religios. Fie ca viețile noastre să poarte mărturia faptului că „l-am văzut pe Domnul” (*In 20, 25*).

4. **Noile Rusalii:** RCC este „asemenea aluatului pe care, luându-l, femeia l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit totul” (*Lc 13,21*) și este destinată să dospească întreaga Biserică. Rusaliile care au avut loc acum 2000 de ani nu au reprezentat „întreaga și finala revărsare a Duhului Sfânt”. Conform Papei Paul al VI-lea, „Mai mult ca niciodată, Biserica și lumea au nevoie ca minunea Rusaliilor să se continue în istorie.” Nu trebuie să permitem ca focul să fie stins. Duhul lui Dumnezeu ne cheamă să ne reîntoarcem în Cenacol în rugăciune și pentru așteptarea unor noi Rusalii!

„...Conform statisticilor adunate de ICCRS în anul 2000, erau 868 de grupuri de rugăciune în Oceania cu 4% catolici implicați în Reînnoire și 13.631 de grupuri de rugăciune în Asia cu 15% catolici implicați în RCC. În ceea ce privește implicarea catolicilor în Reînnoire, Asia este pe locul doi după America Latină unde un număr total de 16% dintre catolici sunt implicați în RCC...”

Întrebări către ICCRS

- vă rugăm să ne trimiteți întrebările dvs la adresa: newsletter@iccrs.org sau prin fax: 0039-06-69887530

1. În prima scrisoare a Sf. Paul către Corinteni, capitolul 12, 8-11, se spune că sunt diferite daruri date diferitelor persoane, precum profeția, vindecarea sau vorbirea în limbi. Aceasta înseamnă că dacă am darul vorbirii în limbi nu trebuie să mă mai aștept să primesc un alt dar?

Aceasta este o interpretare greșită frecvent întâlnită a textului din *1Cor* 12. Sf Paul se referă la faptul că Duhul Sfânt îi dă unui individ un anumit dar ca și slujire particulară. Vedem cum anumiți creștini sunt implicați cu precădere într-o slujire ca vindecarea, profeția, învățătura sau alte carisme.

Dar însuși Sf Paul în *1Cor* 14 ne încurajează că toți ar trebui să ceară profeția. El dorește ca toți să vorbească în limbi. Când îl primim pe Duhul Sfânt și exercităm darurile, Duhul Sfânt poate alege pe oricine dorește pentru a exercita vindecarea, profeția, discernământul duhurilor, interpretarea limbilor sau alte daruri extraordinare. Așa că fiți deschiși și doriți să fiți folosiți de Dumnezeu cu orice fel de dar și în orice moment și cereți-i Duhului Sfânt să dezvolte slujirea pe care El o dorește în viața voastră.

2. Un frate pentecostal mi-a spus că sunt vindecat prin rănilor lui Cristos (*Is* 53:5). Aceasta înseamnă că așa cum mântuirea este asigurată de moartea lui Cristos, trebuie să proclam vindecarea în virtutea acestui text și în credință să nu mai iau medicamente. Este corect?

O interpretare foarte eronată și periculoasă a Scripturii. Da, îi cerem lui Dumnezeu să ne vindece și ne rugăm cu credință în planul de iubire al lui Dumnezeu cu viața noastră, dar aceasta nu înseamnă că Cristos va vindeca imediat sau în viitor bolile noastre trupești.

Desigur, moartea, patima și învierea lui Cristos au deschis cerul pentru întreaga omenire, ceea ce înseamnă cu adevărat plinătatea vindecării și îi cerem în credință lui Dumnezeu să vindece trupurile noastre. Dumnezeu poate să vindece în mod miraculos și o face, dar sunt situații în care ne invită să ne unim suferința noastră cu a Lui într-un act răscumpărător (vezi *Col* 1:24).

Dacă după rugăciune crezi că Dumnezeu a ales să te vindece, mergi mai întâi și consultă-te cu medicul tău și numai la sfatul lui să se înceteze a lua medicamentele prescrise.

3. Sora mea mi-a cerut să îi fiu domnișoară de onoare la căsătorie. Problema este că ea și logodnicul ei au decis să se căsătorească la un judecător de pace (o ceremonie civilă). Eu și sora mea suntem catolice și nu vreau să o dezamăgesc, dar cred că ceea ce face ea este greșit și că nu trebuie să particip. Am dreptate sau ar trebui să o susțin?

Fac apel la bunul simț ca să vezi că ceea ce a hotărât sora ta este greșit și conștiința ta lucrează bine. Fiind catolică, nu îi este permis să se căsătorească în afara Bisericii Catolice și căsătoria într-o ceremonie civilă, fără sacramentele Bisericii înseamnă comiterea unui păcat de moarte. Procedând astfel, ea se autoexclue de la primirea sacramentelor până când va fi reconciliată cu Dumnezeu prin primirea sacramentului Pocăinței și își va rectifica căsătoria în fața lui Dumnezeu.

Ca urmare, participarea ta în calitate de domnișoară de onoare ar însemna să susții în mod public această acțiune păcătoasă. Dacă ea ți-ar cere să o ajuți la un avort, ai accepta? Sigur că nu, deoarece este un păcat extrem de grav. Așa este și în acest caz.

Te încurajez să îi explici cu iubire de ce nu poți participa la nuntă și să o sfătuiști pe ea și pe logodnicul ei cu privire la natura importantă a căsătoriei și cum Dumnezeu dorește să ofere harul Său și să susțină cuplul în viața de căsătorie prin sacramentul valid al căsătoriei.

4. Fiul meu cel mare are acum 7 ani și se pregătește să facă Prima Sf. Împărtășanie. Am fost la parohie pentru a cere pregătire pentru prima Spovadă și Prima Sf. Împărtășanie și mi-au spus că nu se mai face prima Spovadă înainte de Prima Sf. Împărtășanie; prima Spovadă se face la un an după prima Sf. Împărtășanie. Este o nouă regulă a Bisericii Catolice?

NU. Biserica Catolică are o poziție clară cu privire la această aberație care s-a introdus experimental în prima parte a anilor '70 și a fost condamnată de Papa Paul al VI-lea. Dacă aveți un Catehism al Bisericii Catolice, citiți la numărul 1457 pentru instrucțiuni clare cu privire la acest aspect. (Copiii trebuie să primească sacramentul Pocăinței înainte de a face Prima Sf. Împărtășanie, codul legii canonice #914)

Dacă parohia nu dorește să facă pregătirea, puteți să o faceți dvs, și dacă nu reușiți să cădeți la un acord cu parohul vă sfătuiesc să îl informați pe Episcopul dvs despre această situație.

5. Dacă Duhul Sfânt a venit mai întâi la Rusalii, cum au avut loc miracolele în Vechiul Testament?

Amintiți-vă că Dumnezeu, Duhul Sfânt este veșnic: El a fost întotdeauna, este și va fi. *Gen 1:2* : Și Duhul lui Dumnezeu se purta deasupra apelor. Duhul Sfânt era acolo la începuturile creației. De-a lungul Vechiului Testament vedem cum Dumnezeu alege în mod selectiv diferite persoane precum Moise, Ilie, Eliseu și alții pentru a manifesta miracole mari, înainte de Rusalii, care manifestau puterea lui Dumnezeu și confirmau prezența Lui în mijlocul poporului Său ales. Rusaliele sunt împlinirea Vechiului Testament, când se împlinește profeția lui Ioel despre care vorbește Sf. Petru în *Faptele Apostolilor*. Acum toți în Cristos pot manifesta darurile Duhului Sfânt, inclusiv miracolele.